Ετος Ε' — Αριθμος 326 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 8 Δεκεμβριου 1888

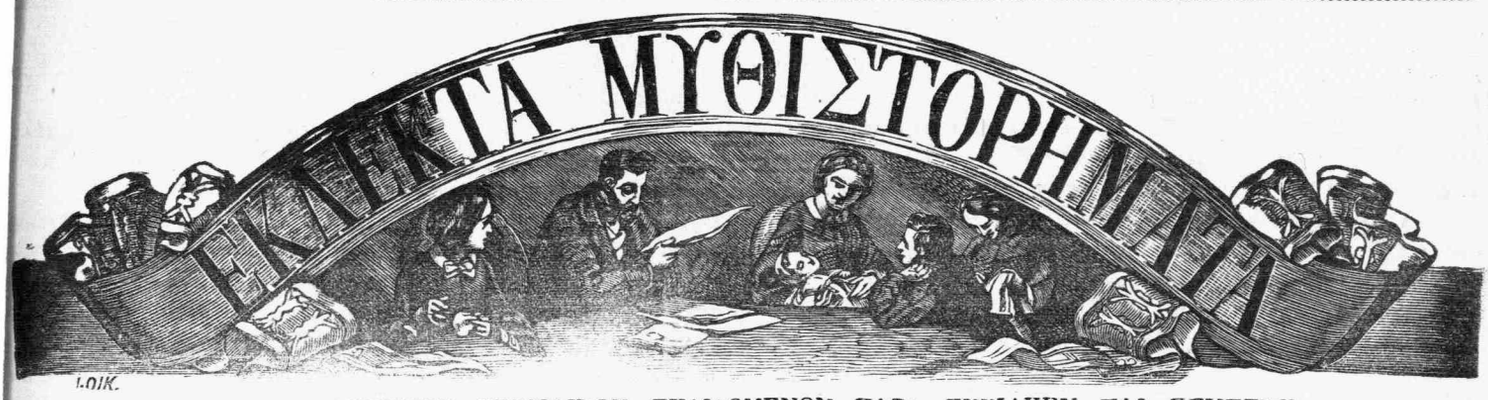

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀνέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Π. Φέρμπου*,(συνέχεια.) — *Fortuné du Boisgobey*: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις *Χαρ. Καλαϊσάκη*,(συνέχ.) — *G. L. Heiberg*: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομήν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἠγέρθη καὶ ἦτο κάτωχρος ἀναλογιζόμενος ὅτι ἤθελε τολμήσῃ νὰ ἀποποιηθῇ τὸ παρὰ τοῦ πατρός του ἐμπεπιστευμένον αὐτῷ ἔργον.

Ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ᾐσθάνθη δροσιζόμενον ὑπὸ τῆς ἑσπερινῆς αὔρας τὸ ἐκ τοῦ πυρετοῦ πυριφλεγὲς μέτωπόν του.

Προσήγγιζεν ἡ νύξ, σιγὴ ἐπεκράτει ἀνὰ τὰς ἐρήμους ὁδούς, ὁ δὲ οὐρανὸς ἐπορφυροῦτο ὑπὸ τῶν ὑστάτων ἀκτίνων τοῦ δύσαντος ἤδη ἡλίου.

Κλαγγὴ κώδωνος ἐκκλησίας ἠκούσθη μακρόθεν, ἀσθενὴς καὶ μελαγχολική, καὶ ὁ νέος ἐνόμισεν ὅτι ἐσήμαινε τὸ ἐπικήδειον τῆς ἀθῳότητος του.

Διενοήθη ὅτι τετέλεσται πλέον· ἐν τῷ βίῳ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ μίαν κἂν στιγμὴν εὐτυχίας. Καὶ αἰσθανόμενος ψῦχος δριμὺ ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἔκλαυσε πικρῶς.

Ἡ φωνὴ τῆς θεραπαίνης ἀφύπνισεν αὐτὸν ἐκ τῆς νάρκης.

— Κύριε Γεώργιε, σᾶς περιμένουν 'ς τὸ τραπέζι...

Ἐφρικίασεν ἀναλογιζόμενος ὅτι θὰ εὑρεθῇ ἀπέναντι τοῦ πατρός του.

Ἔπρεπεν ὅμως, διότι εὑρίσκετο, ἕνεκα τῆς εὐθύτητος καὶ τιμιότητος του, περιπεπλεγμένος ἐν ἀδιεξόδῳ λαβυρίνθῳ.

Ἐν τούτοις κατέβη εἰς τὸ ἑστιατόριον καὶ εὗρε τοὺς γονεῖς του καθημένους περὶ τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἤχνιζε τὸ ῥόφημα.

Ἡ μήτηρ του παρατηρήσασα αὐτὸν καταβεβλημένον, ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὸν μετὰ μητρικῆς μερίμνης.

Ὁ Καρβαγὰν τρίβων τὰς χεῖρας καὶ γελῶν εἶπε :

— Νὰ ἄνθρωπός που φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ μοῦτρά του ὅτι εἰργάσθη καλά! Ὡραῖα!.. τώρα ἂς φᾶμε!...

Τὸ δεῖπνον ἐγένετο σιωπηλόν.

Ὁ Γεώργιος ἔτρωγεν ἀφῃρημένος, καὶ ἀνελίσσων ἐν τῇ κεφαλῇ του ἐπιχειρήματα ἀμυντικά.

Ἡ μήτηρ εἶχε κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν περίλυπος, προβλέπουσα ἐγγὺς τὴν καταιγίδα.

Ὁ Καρβαγὰν κατεβρόχθιζε.

Ἅμα λήξαντος τοῦ δείπνου εἶπεν ὁ Καρβαγὰν πρὸς τὴν γυναῖκά του, μετὰ τρόπου μὴ ἐπιδεχομένου ἀναβολήν·

— Τώρα σύ, καλή μου, 'μπορεῖς νὰ 'πᾶς ἐπάνω. Ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν ὁ Γεώργιος καὶ ἐγώ...

Ἔφερε τὸν νέον εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης του καὶ ἐξακοντίζων πρὸς αὐτὸν βλέμμα ὀξύ, εἶπε μετὰ φωνῆς ἀποτόμου :

— Λοιπόν ;

Ὡς βλέπετε, ἄνευ προοιμίων ἄνευ περιστροφῶν ἦλθεν εὐθὺς εἰς τὸ κύριον ζήτημα.

Καὶ ὁ Γεώργιος ὠφειλε νὰ ἀποκριθῇ ἀμέσως εἰς τὸ φοβερὸν τοῦτο «λοιπόν ;» τὸ περικλεῖον τοσαύτας τρικυμίας,

Συναγαγὼν ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, ἐστερεώθη ἐπὶ τῶν τρεμόντων ποδῶν του, καὶ μετὰ στόματος ξηροῦ καὶ φωνῆς ἠλλοιωμένης ἀπεκρίθη :

— Λοιπόν! πάτερ μου νὰ σας εἴπω εἰλικρινῶς τὴν ἀλήθειαν ; αἱ ὑποθέσεις σας αὐταί μου φαίνονται ἐλεειναί· τὰς ἐμελέτησα ἐπισταμένως . . . καὶ ἂν θέλετε νὰ σας εἴπω τὴν γνώμην μου, θὰ κάμετε καλὰ νὰ τας ἀφήσετε νὰ κοιμηθοῦν· δὲν εἶνε νὰ συζητηθοῦν δημοσίᾳ...

Ὁ Καρβαγὰν οὐδὲν ἀπεκρίθη.

Αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου του ἐτραχύνθησαν, ἐσύριξεν εἰρωνικῶς καὶ ἐγερθεὶς ἀτάραχος, εἶπεν :

— Ἀλλὰ ἐγώ, παιδί μου, ἔδωσα χρήματα. . . καὶ πρέπει νὰ τα εἰσπράξω. . . Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὸ φῶς. Κάθε στιγμὴν εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμνω κατάσχεσιν, διότι δέν με πληρώνουν οἱ ὀφειλέται... Αὐτοὶ οἱ βρωμοχωρικοὶ ἔχουν τὴν μανίαν νὰ δανείζωνται περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἰμποροῦν νά μου δώσουν... Ὅσοι δὲν ἔχουν χωράφια, μοῦ παραχωροῦν τὴν ἐσοδείαν των... Καὶ ἔπειτα, παιδί μου, αὐτὸ εἶνε ἡ γεωργικὴ πίστις... Ἂν ἔλειπα ἐγώ, δέν θα εἶχαν πῶς νὰ πληρώσουν τοὺς ἰδιοκτήτας των. Ἐννοεῖς λοιπὸν νά τους χαρίσω ἐγὼ τὸν παρᾶ μου! Ὡραῖα, μά τὴν ἀλήθεια! Ἐγὼ εἶμαι ἔμπορος, δὲν εἶμαι ἐλεήμων ἑταιρεία! Τί κάθεσαι καί μου λές; Ἄκουσ' ἐδῶ, παιδί μου, ἐδῶ δὲν χωροῦν θεωρίες... ἰδέες τοῦ σχολείου. . . Πρέπει νὰ ἰδῇς τί λέγει καὶ ἡ πρᾶξις... Ἔ, λοιπὸν θέλεις νά σου εἰπῶ τὴν μαύρην ἀλήθειαν ; αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι ὅπου τους λυπᾶσαι, αὐτοί με ἀφανίζουν... Καὶ εἰς τὸ τέλος μένω ζημιωμένος...

Καὶ ἐξεσφενδόνισε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τοσαύτης πειθοῦς, ὥστε ὁ υἱὸς δὲν εὗρε λέξιν ν' ἀποκριθῇ ...

Τὸν ἠφάνιζον!

Ὁ Καρβαγὰν λοιπὸν ἦτο τὸ θῦμα καὶ οἱ ὀφειλέται τον ἐλήστευον!

Ὁ τραπεζίτης ἐβάδισε βήματά τινα, καὶ ἔπειτα σταθεὶς ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του καὶ ἀτενίσας εἰς αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεί, εἶπε :

— Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια! Πέ μου λοιπόν, θέλεις νὰ ἀναλάβῃς τὰς ὑποθέσεις μου ; ναὶ ἢ ὄχι ;

Ὁ Γεώργιος ἐνδοιάσας πρὸς στιγμήν, ἠρυθρίασε καὶ σαφῶς ἀπεκρίθη :

— Ὄχι.

— Ἀ! ἄ!!, ἀνεφώνησεν ὁ Καρβαγάν, ὑψῶν βαθμηδὸν τὴν φωνήν. Μωρὲ 'γειά σου, σὺ δὲν χωρατεύεις, τὰ λέγεις ὀρθὰ κοφτά!.. Μήπως λογαριάζῃς ὅμως νὰ κάθεσαι ἐδῶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ νά σε τρέφω ἐγώ ;

— Ὄχι, πατέρα, ἔχω σκοπὸν νὰ ἐργασθῶ, ὡς πρὸς τοῦτο μείνετε ἥσυχος. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μή με βιάσετε.

— Καὶ μήπως ἐγώ σου εἶπα τίποτα ; εἶπε τραχέως ὁ Καρβαγάν ... Ἐνόμισες

ὅτι ἔχω τάχα τὴν ἀνάγκην σου ; Εὐτυχία μου θὰ ἦτο νά σε κάμω σύντροφο καὶ νά σε ὠφελήσω μὲ τὴν πεῖράν μου· ἀλλὰ σὺ κάμνεις τὸν ἀκατάδεκτο καὶ ἐπιμένεις καὶ καλὰ ὅτι δὲν ἔχεις ἀνάγκην ὑποστηρίξεως. Ποῖος εἰξεύρει ἂν ἐγέννησα ἀετόν ... ἀλλά, ἕως ὅτου μου ἀποδείξῃς τὸ ἐναντίον, ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἶσαι ἕνας κοῦκκος καὶ τίποτα περισσότερον...Καλὴν νύκτα, παλληκάρι μου, καὶ νὰ ἰδοῦμε μὲ τὲς ἰδέες που ἔχεις πῶς θά τα καταφέρῃς.

Καὶ ἀνοίγων τὴν θύραν ἔνευσεν εἰς τὸν υἱόν του νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐξελθόντος ἐκείνου ἀπέμεινε μόνος βαδίζων ἄνω καὶ κάτω. Σταθεὶς δὲ πρὸ τοῦ γραφείου του,ἔπληξεν αὐτὸ διὰ τῆς πυγμῆς καὶ ἀνεφώνησε :

— Κύτταξέ τον πῶς μου ἀντιμίλησε ! Εἴκοσι χρονῶν παλιόπαιδο νὰ ἐπικρίνῃ τὸν πατέρα του ! Αἴ ! 'ς τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ! ἂς φύγῃ... δέν τον κρατῶ ... Μπά, μπά, μπά ! πρώτη φορὰ εὑρέθη ἄνθρωπος νά μου ἀντισταθῇ.

Καὶ σείσας τὴν κεφαλὴν ἔμεινε σύννους,ἔπειτα δὲ ὑπομειδιάσας προσέθηκεν:

— Ἀδιάφορο, 'ξεύρει αὐτὸς τί θέλει. Τάχα δὲν εἶνε καὶ αὐτὸς Καρβαγάν ;

Ναί, Καρβαγὰν καὶ ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ Καρβαγὰν χρηστός, θεμελιῶν πάσας αὐτοῦ τὰς πράξεις ἐπὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας. Ὡς εἶχεν ἀποφασίσῃ, ἔλαβε τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν καὶ ἠὐδοκίμησε πλεῖστον. Λόγος δὲ πολὺς ἐγίνετο ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ περὶ τοῦ νέου τούτου δικηγόρου.

Ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου βλέπων παρὰ προσδοκίαν τὸν υἱόν του εὐδοκιμοῦντα, καὶ ἔχαιρε καὶ ἐλύσσα· διότι τί τον ἤθελε τὸν Γεώργιον, ἐὰν ἐγίνετο μέτριος δικηγόρος ; θά τον ἐψώμιζε καὶ θά τον ἐκοίμιζε περιφρονῶν αὐτὸν ὡς ἄχρηστον σκεῦος· ἀλλὰ νῦν ὅτε ἦτο ἐξαίρετος δικηγόρος, δὲν ἦτο πρᾶγμα ἀπελπιστικὸν νὰ μὴ δύναται νά τον μεταχειρισθῇ ἐπ' ὠφελείᾳ.

Ὁποῖον ὄργανον εἰς χεῖρας ἐπιδεξίου ἀνθρώπου ! καὶ πῶς θὰ ἐγίνετο κύριος ὅλης τῆς ἐπαρχίας ἐν χρόνῳ βραχυτάτῳ !

Τὸ μόνον πρᾶγμα οὐ ἐστερεῖτο ἦτο ἡ εὐφράδεια· διότι ἦτο μὲν δεινότατος περὶ τὸ ἐπινοεῖν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν καὶ νὰ ἐκφράζῃ ὅ τι ἐπενόει.

Τύχῃ ἀγαθὴ ἔδωκεν αὐτῷ υἱόν, ὅστις ἦτο ἡ φωνὴ ἧς ἐστερεῖτο, ἀλλ' ἡ φωνὴ αὕτη δυστυχῶς ἦτο ἀπειθὴς καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ εἰς αὐτὴν ὑπαγορευόμενα.

Σὺν τῇ εὐδοκιμήσει τοῦ δικηγόρου ἐλάμβανε μείζονας διαστάσεις καὶ ἡ φιλοδοξία τοῦ Καρβαγάν· δὲν ἐλυπεῖτο πλέον, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸν υἱόν του τὴν μελέτην δικογραφιῶν ἐπισφαλῶν καὶ σαθρῶν ὑποθέσεων, ἀλλὰ διότι ἤθελε νὰ πολεμήσῃ τὸν μαρκήσιον ἐν τῷ πολιτικῷ σταδίῳ, νὰ προσελκύσῃ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκλογήν του.

Πῶς λοιπὸν νὰ καταπείσῃ τὸν Γεώργιον νὰ γίνῃ πειθήνιον αὐτοῦ ὄργανον ;

Ὁ Καρβαγὰν οὐδέποτε εἶχεν ἀποδείξῃ πρὸς τὸν υἱόν του ἀγάπην· τὸν ἀφῆκε νὰ ἡλικιωθῇ, οὐδόλως φροντίσας νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν καρδίαν του.

Τώρα δὲ ἦτο πλέον πολὺ ἀργά.

Ὑπελείπετο ὅμως ὕστατόν τι μέσον ἀσφαλέστατον καὶ ἰσχυρότατον, τουτέστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Γεωργίου πρὸς τὴν μητέρα του.

Ἡ τάλαινα μήτηρ ἀπό τινων ἐτῶν ἔπασχε, τηκομένη κατὰ μικρὸν χωρίς ποτε νὰ φανῇ γογγύζουσα ἢ ἀδημονοῦσα.

Ἡ ἐπάνοδος τοῦ υἱοῦ ἀνεζωογόνησεν αὐτήν, ἡ οἰκία κατέστη φαιδροτέρα, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Καρβαγὰν ἐφαίνετο ἧττον ἀγριωπὸς καὶ μᾶλλον μειδιῶν.

Παρὰ τὸ σύνηθες ἔμενεν ἐν τῇ αἰθούσῃ μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ συνδιελέγετο μετὰ ζέσεως ἐπιπλάστου.

Προδήλως προσεπάθει νὰ ἀρέσῃ.

Ὁ ἀγριάνθρωπος ἐξημεροῦτο μόνος του, ἡ δὲ μήτηρ καὶ ὁ νέος χαίροντες ἐπὶ τῇ μεταβολῇ ταύτῃ, ἠπόρουν ὅμως καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσωσιν ὁποίαν τινὰ ὀπισθοβουλίαν ὑπέκρυπτεν ἡ ἔκτακτος ἐκείνη προσήνεια.

Πρωΐαν τινὰ ὁ Καρβαγὰν εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γυναικός του, ἔψαυσε θωπευτικῶς τὴν παρειὰν αὐτῆς εἰς ἔνδειξιν φιλίας καὶ ἀγάπης, καὶ καθήμενος παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης εἶπε :

— Θέλεις, ἀγάπη μου, νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον ;

Ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου διὰ μίαν ὑπόθεσιν σπουδαίαν καὶ δυσκολωτάτην. Ἂν μου κάμῃς ὅ τι σου ζητήσω, θά με εὐχαριστήσῃς, μὰ δὲν εἰξεύρεις πόσον !... Φθάνει μόνον νὰ θελήσῃς καὶ θὰ γίνῃ.

— Μὰ τί εἶνε ; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ ὠχριάσασα καὶ αἰσθανθεῖσα πίεσιν σφοδρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ.

— Νά, τὸ παιδί σου ...

— Ἔμαθε τίποτε ;

— Τίποτα, μὴν ἀνησυχῇς ... Δὲν εἶνε διὰ τώρα εἶνε διὰ τὸ μέλλον ... Δὲν εἰξεύρεις τί λαμπρὸ παιδὶ ὅπου εἶνε, καὶ τί λαμπρὸν μέλλον ὅπου εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ... Ἀλλὰ ἂν θέλῃ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς πρέπει ἀπὸ πολὺν καιρὸν νὰ προετοιμάζεται. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἦλθα ἐδῶ. .. Οἱ δύο σας ὅλη 'μέρα ἔχετε *παρλάτες* καὶ ἔπρεπε νά τον συμβουλεύῃς σπουδαῖα καὶ ὄχι νὰ *παρλάρετε* γιὰ τοῦ ἀνέμου τὰ 'ποδήματα ...Γιὰ'πές του τοῦ Γεωργάκιμας,δὲν ἀποφασίζει νὰ ἀνακατωθῇ εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ νὰ ἐκτεθῇ ὑποψήφιος βουλευτής ; Ἂν τον καταφέρῃς, κύτταξέ μ' ἐδῶ, δὲν θά το μετανοήσῃς.

Ἀφοῦ ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸν σχέδιόν του ὁ Καρβαγάν, ἤλλαξεν ὁμιλίαν, καὶ θωπεύσας καὶ περιποιηθεὶς ἐκτάκτως τὴν γυναῖκά του διὰ νά την *καλοπιάσῃ* καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ὅ τι ἐζήτει παρ' αὐτῆς, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου εὔελπις ἀλλὰ καὶ δυσπιστῶν.

Ἀνέμεινεν ἡμέρας τινὰς καθ' ἃς κατεσκόπευε τὴν τε μητέρα καὶ τὸν υἱόν, παρατηρῶν τὰ πρόσωπά των καὶ τὰς διαφόρους κινήσεις των ἄν πως δυνηθῇ νὰ μαντεύσῃ τι, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσε νὰ ἀποκαλύψῃ.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἐρωτήσῃ, ἡ δὲ ἀπόκρισις δὲν ἦτο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ὁ Γεώργιος οὐδεμίαν ὄρεξιν εἶχε νὰ ἀναμιχθῇ ἐν τῇ πολιτικῇ, καὶ ἐμίσει τὴν τύρβην τῶν ἐκλογικῶν ἀγώνων.

Ὁ Καρβαγὰν ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν τοῦ υἱοῦ του ἀπέμεινεν ἐνεός· ἠσθάνθη τὴν κεφαλήν του ὡς ἀπολιθουμένην καὶ τὸν ἐγκέφαλόν του συμπιεζόμενον , καὶ τὰς ἐννοίας του συμφυρομένας καὶ συνταρασσομένας. Ἐστάθη ὀλίγον παρατηρῶν αὐτομάτως τὰς τρεμούσας χεῖράς του, καὶ στενάξας ἐξ ὀργῆς ἀκρατήτου :

— Ἄχ ! ἀνεφώνησεν, ἄχ ! θαρρεῖτε τὸ λοιπόν πως θά με περιπαίζετε πολὺν καιρὸν ἀκόμη ! Σὺ καὶ ὁ υἱός σου ἢ θὰ κάμετε ὅ τι ἐγὼ θέλω, ἢ νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ μέσα νοικοκύρις· κανεὶς ἀκόμη δὲν εὑρέθη νά μου ἀντιμιλήσῃ, καὶ αὐτὸς ὁ μύξης νά μου ἀντισταθῇ ! Ἀκοῦς, κοκκώνα Καρβαγάν ; Θά σοῦ το κουρέψω ἐγὼ τὸ πετεινάρι σου, καὶ τότε βλέπομεν ἂν θὰ φωνάζῃ τόσο δυνατά... Ἀκοῦς ἐκεῖ, βρὲ ἀδελφέ, ἕνα μωρὸ ἐκεῖ, ποὺ ἂν του ζουλήσῃς τὴ μύτη θὰ βγάλῃ γάλα, καὶ νὰ θέλῃ καὶ καλὰ νὰ παίξῃ μὲ τὸν πατέρα του ! Ἀλλοίμονο !... Θά τον 'ξεκουμπίσω ἐγώ, νὰ βάλῃ γνῶσι τὸ ζωντόβολο !...

Ἡ ἀτυχὴς μήτηρ καταθορυβηθεῖσα ἐκ τῆς συγχύσεως, ἠσθένησεν ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἔπεσε κλινήρης.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς ἐδεινώθη, καὶ ληγούσης τῆς ἑβδομάδος ἔπνεε τὰ λοίσθια.

Ὁ υἱὸς ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητρός του περιποιούμενος αὐτὴν καὶ ἀκροώμενος μετὰ φρίκης τὰς ἀπειλὰς τοῦ Καρβαγάν, ἃς ἡ ἀσθενὴς ἐπανελάμβανε παραληροῦσα !

Ἐσπέραν τινά, συνελθοῦσα ὀλίγον, ἥπλωσε τὴν παγετώδη χεῖρά της πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅστις ἦτο γονυκλινὴς πρὸ τῆς κλίνης, καὶ ψαύουσα τὸ μέτωπόν του ἐψιθύρισεν :

— Ἦλθ' ὁ καιρὸς τοῦ χωρισμοῦ, υἱέ μου ! Πόσον λυποῦμαι ! . . . σ' ἀγαπῶ, Γεώργιέ μου ! . . . Τώρα 's τὰ τελευταῖα πόσα ὑπεφέραμεν. . . Λησμόνησέ τα, καὶ ποτέ σου, πρόσεχε, νὰ μὴ πικραίνῃς τὸν πλησίον σου !

Καὶ ἐκ τῆς πολλῆς ἀτονίας ὠχριάσασα, ἐφάνη ὡς ἀποθνήσκουσα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνελθοῦσα ἐζήτησε τὸν ἄνδρατης.

Προσῆλθεν ὁ Καρβαγὰν καὶ ἀποχωρήσαντος τοῦ Γεωργίου εἰς τὸ παράθυρον, ἔνθα ἔθαλλον ἔτι τὰ προσφιλῆ φυτά, ἐψιθύρισε πρὸς αὐτὸν ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν· ὁ δὲ Καρβαγὰν ἠκροᾶτο κατηφὴς καὶ ἰχθύς ἀφωνότερος. Τέλος ἔνευσε πρὸς αὐτὸν ἐπιτακτικῶς, ἐκεῖνος δὲ κατένευσεν ὡς ἀποκρινόμενος ναί. Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς θνησκούσης ἀνέλαμψαν ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ἀνέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ὡς ἀνακουφισθεῖσα.

Καὶ καλέσασα τὸν Γεώργιον εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Φίλησε τὸν πατέρα σου ἐμπρός μου ...

Ὁ νέος, τεταραγμένος ἕνεκα τῆς λύπης, ὥρμησε μετὰ προθυμίας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός του καί τον ἠσπάσθη δὶς εἰς τὰς παρειάς, δύο ἀσπασμοὺς θερμοτάτους, οὓς ὁ πατὴρ ἀνταπέδωκε διὰ κρύου καὶ παγεροῦ χείλους· ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ του ξηρασία καθίστα τὸ στόμα του παγερώτερον τοῦ τῆς θνησκούσης.

Μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὸν υἱόν της νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, καὶ ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ ἐλθόντος συμβολαιογράφου.

Τὴν ἑσπέραν ἐφαίνετο πλέον ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου. Λύσασα δὲ τὴν σιγὴν ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Γεωργίου :

—Ἄφησα εἰς τὸν πατέρα σου ὅλα ὅσα ἔχω... Εἰξεύρω, ὅτι σὺ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ ἀποκτήσῃς ἰδικήν σου περιουσίαν... Καὶ ἔπειτα αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος τρόπος, διὰ νὰ εἰμπορέσῃς νὰ ζήσῃς ἐν εἰρήνῃ. . . Ὁ Καρβαγὰν εἶνε ἄνθρωπος φοβερός ... Ποτέ σου νὰ μὴν ἔλθῃς εἰς σύγκρουσιν μὲ αὐτόν ... Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς κληρονομίας σου θὰ εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐλευθερίας σου... Συγχώρησέ με, διότι σε ἀφήρεσα τὴν κληρονομίαν σου . . . Νὰ εἶσαι πάντοτε καλός...

Τὰς λέξεις ταύτας ψιθυρίζουσα ἐξέπνευσε.

Ὁ Γεώργιος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νεκρᾶς, καὶ κύψας νά την ἀσπασθῇ εἶπε :

— Μεῖνε ἥσυχη, μητέρα μου, τὸ μερίδιον τῆς κληρονομίας μου θὰ εἶνε ἡ ἀγαθότης τῆς χρυσῆς σου καρδίας!

Καὶ ὡς ἐὰν ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰωνιότητος εἰς ἣν εἰσήρχετο, ἤκουσεν ἡ θανοῦσα τὴν ὑστάτην ταύτην τοῦ υἱοῦ της ὑπόσχεσιν, τὸ πελιδνὸν αὐτῆς πρόσωπον ἠκτινοβόλησε, καὶ οἱ χαρακτῆρες ἀνέλαμψαν ὑπὸ οὐρανίου εὐμορφίας.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς κηδείας ὁ Καρβαγὰν προσεκάλεσε τὸν υἱόν του ἐν τῷ γραφείῳ του, ὅπερ, ὡς ἐνθυμούμεθα, ἦτο ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς διαφωνίας των καὶ διὰ φωνῆς ξηρᾶς εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Παιδί μου, τὸ δυστύχημα ὅπου μας ἦλθε, θὰ τροποποιήσῃ βέβαια καὶ τὰ τῆς ζωῆς μας. Τώρα, πρὶν κάμω καμμίαν ἀπόφασιν, ἤθελα νὰ μάθω τί σκοποὺς ἔχεις.

— Ἄ! τίποτε, πατέρα μου. Μόνον ἤθελα, ἂν το εὑρίσκετε εὔλογον, νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Νεβίλλην...

— Εἶσαι ἐλεύθερος, παιδί μου, εἶπεν ὁ Καρβαγὰν συνοφρυούμενος, διότι ἔβλεπε τὰς ἐλπίδας του σβεσθείσας.

— Ἔχει καλῶς. . . τότε λοιπὸν ἀναχωρῶ αὔριον...

— Καὶ ὅταν πάλιν θελήσῃς νὰ ἔλθῃς... τὸ σπίτι μου θά το εὕρῃς ἀνοικτόν...

— Σᾶς εὐχαριστῶ.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Γεώργιος ἀπῆλθε, καταλιπὼν ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκίᾳ τὸν Καρβαγὰν μόνον σύνοικον ἔχοντα τὸ μῖσός του.

[Ἕπεται συνέχεια]. Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

Ὡραιότατον Ἱσπανικὸν Διήγημα.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^ΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Κ'

— Μείνατε ἥσυχος διὰ τοῦτο, κύριε, εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί. Ἡ κόρη εἶνε πολὺ μικρά, δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Μόλις εἶνε ἓξ ἐτῶν, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός.

— Ὦ ! τότε σᾶς ὑπόσχομαι πῶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ μάλιστα ὅτι ἀνακρίνω τὸν πατέρα της. Ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποία ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἐργασία αὐτοῦ τοῦ Κάμπρεμερ ;

— Στρέφει τὸν γνώμονα τοῦ σιδηροδρόμου, ἐργασία κοπιαστική, σᾶς βεβαιῶ, καὶ δὲν ἀνταμείβεται καλῶς. Περνᾷ δώδεκα ὥρας, εἰς διάστημα εἰκοσιτεσσάρων, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχήν, τὸν ἄνεμον, τὸ χιόνι ἢ τὸν ἥλιον, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς, καὶ μόνη προφύλαξίς του εἶνε μικρὰ σκοπιά, ἐκ τῆς ὁποίας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐξέρχεται κάθε στιγμὴν διὰ νὰ στρέφῃ τὸν γνώμονα. Ἡ ἐργασία του δὲν ἀπαιτεῖ πολλὴν δύναμιν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε καὶ ὀλιγώτερον κοπιαστική, καθόσον ἀπαιτεῖται νοημοσύνη καὶ ἀδιάκοπος προσοχή. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν μεταχειριζόμεθα τοὺς καλλιτέρους ἐργάτας μας. Αὐτὸ εἶνε ἁπλούστατον, διότι μία διεύθυνσις ἐσφαλμένη εἰς μίαν ἁμαξοστοιχίαν ἠμπορεῖ νὰ στείλῃ εἰς τὸν ᾅδην ἑκατοντάδας ἀνθρώπων, ἡ δὲ διεύθυνσις ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ αὐτὸν ὅστις διευθύνει τὸν γνώμονα.

— Ἐννοῶ, κύριε, ὅτι ἔχετε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν Κάμπρεμερ καὶ θὰ λυπηθῶ, βεβαιωθῆτε, πολύ, ἂν εὑρεθῇ ἀναμεμιγμένος εἰς καμμίαν δυσάρεστον ὑπόθεσιν. Πιστεύω ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ διόλου, διότι θὰ πράξω ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἐντίμως ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν . . . Πιστεύω ἐπίσης ὅτι κανὲν δυσάρεστον θὰ συμβῇ καὶ εἰς τὴν κόρην του, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις δὲν κάμνει καλὰ νὰ παίρνῃ μαζύ του. Τὸ δυστύχημα δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ.

— Ὦ ! ἡ μικρὰ εἶνε πολὺ πειὸ ἔξυπνη ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας της. Ἐκτὸς τούτου, γνωρίζει τὸν δρόμον τῶν ἁμαξοστοιχιῶν ὅπως καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ὑπάλληλοι τῆς γραμμῆς.

Ἐνῷ οὕτως ὡμίλει, ὁ ἀρχηγὸς εἶχε σημάνει, καὶ ἄνθρωπός τις εἰσῆλθε κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ τὸν στρογγύλον καὶ πλατὺν ἐκεῖνον πῖλον, ὃν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου ὀνομάζουσιν οἰκείως *στρεφομένην πλάκα*. Ὁ προϊστάμενός του εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως, καὶ ἐχαιρέτισεν εἰς σημεῖον ὅτι ἔληξεν ἡ ἀκρόασις, ὁ δὲ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, ἀφοῦ ἠυχαρίστησεν, ἐχαιρέτισε καὶ αὐτὸς καὶ ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν, ὃν τῷ προσέφερον.

Ὁ *ἀνιχνευτὴς* δὲν ἐβράδυνε σχεδὸν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας. Οὐδεὶς συμπαθεῖ πρὸς τοὺς μυστικοὺς ἀστυνομικοὺς πράκτορας, ὅσῳ κομψῶς ἐνδεδυμένοι καὶ ἂν ὦσιν, ἔτι δὲ μᾶλλον, ἀφοῦ ὁ Κάμπρεμερ ἠγαπᾶτο ὑφ' ὅλων τῶν συντρόφων του. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἐξετέλει μετ' ἀποστροφῆς τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, ὅστις, βεβαίως, δὲν ἤρχετο μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ χρήσιμος τῷ ὁδοφύλακι. Ὡδήγησεν ἐν τούτοις αὐτόν, διὰ τοῦ κινδυνώδους δαιδάλου τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, αἵτινες εἰς εἴκοσι μέρη διασταυροῦνται κατὰ τὴν προσέγγισιν μεγάλου σταθμοῦ, καὶ εἰδοποίησεν αὐτὸν εὐσυνειδήτως νὰ προφυλαχθῇ ἐκ τῶν διερχομένων μηχανῶν. Δὲν ἀπήντα ὅμως ἢ δι' ἑνὸς ξηροῦ ναὶ ἢ ὄχι, εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἃς ἀπηύθυνεν αὐτῷ ὁ κύριος Τολβιάκ, καὶ ἐσταμάτησε διακόσια μέτρα ἀπὸ τοῦ ἀφορμητηρίου.

— Βλέπετε, εἶπεν αὐτῷ χωρὶς νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ οὔτε κύριον, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπιτάκι ἐκεῖ κάτω, τὸ ὁποῖον εἶνε πλησίον εἰς τὸν πρῶτον κύκλον ; Αὐτὸ εἶνε τὸ σπιτάκι τοῦ Κάμπρεμερ, ἐκεῖ εὑρίσκεται τώρα καὶ θὰ ἐγῇ εἰς ὀλίγον, διότι ἡ ἁμαξοστοιχία δεκαέξη θὰ φθάσῃ μετὰ δέκα λεπτά. Τρέξετε, ἂν θέλετε νὰ τοῦ ὁμιλήσετε.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἤνοιγε τὸ στόμα ἵνα ζητήσῃ εὐρυτέρας ἐξηγήσεις, ὁ ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου ἔκαμεν ἡμίσειαν στροφὴν καὶ ἐπανακάμπτων εἰς τὸν σταθμόν :

— Μασκαρᾶ ! ἐψιθύρισεν ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, σοῦ χρειάζεται νὰ κάμω μίαν ἔκθεσιν ἐναντίον σου.

Πάραυτα ὅμως κατεπραΰνθη, σκεφθεὶς ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ μένῃ ἄνευ μαρτύρων ἡ συνέντευξίς του μὲ τὸν ὑπάλληλον τοῦ γνώμονος. Ἄλλως τε, εἴκοσι βήματα μακρὰν αὐτοῦ εἶδε μικρὰν κόρην, ἥτις περιεπάτει κρατοῦσα κάλαθον, ἐξ οὗ ἐξεῖχεν ὁ λαιμὸς φιάλης.

— Αὐτὴ εἶνε, ἐσκέφθη ὁ *ἀνιχνευτής*, καὶ φέρει τὸ φαγητὸν τοῦ πατέρα της. Ποῦ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι αὐτὸ τὸ παλῃόπαιδο θὰ κληρονομήσῃ δέκα ἑκατομ.

μύρια, ἂν ἡ δεσποινίς, ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς τὴν Βουλώνην πλησίον εἰς τὸν Σηκουάνα, ἀπέθνησκε πρὶν ἠμπορέσῃ ν'ἀφήσῃ τέκνον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου Λεκόκ ;... Ναί, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον ἡ ὑγεία τῆς δεσποινίδος Λεκόντ εἶνε ἀρίστη, καὶ ἐξ ἄλλου ὁ Κάμπρεμερ δὲν ὑποπτεύεται ἴσως καθόλου ὅτι ὑπάρχει μία τέτοια κληρονομία, καὶ ὅτι ἡ κόρη του θὰ ἔχῃ μίαν ἡμέραν δικαιώματα ἐπ' αὐτῆς. Θ' ἀρχίσω πρῶτον νὰ βεβαιωθῶ ἂν γνωρίζει τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά.

Προσεπάθησε νὰ προφθάσῃ τὴν μικρὰν κόρην, ὅπερ δὲν κατώρθωσε, διότι αὕτη ἔτρεχε καὶ ἔφθασε πρὸ αὐτοῦ εἰς τὸν οἰκίσκον. Ὁ ὁδοφύλαξ ἐξῆλθεν, ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων του, ὅτε παρετήρησε ξένον τινὰ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν. Ἐκπεπληγμένος, ἐναπέθεσε τὴν μικρὰν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ οἰκίσκου, καὶ ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ ξένου, οὗτινος τὴν ἐκεῖ παρουσίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ.

— Καλημέρα, κύριε Κάμπρεμερ, εἶπεν αὐτῷ μετὰ στοργῆς ὁ ἀνιχνευτής. Ἰδικό σας εἶνε αὐτὸ τὸ ὡραῖο μικρὸ κορίτσι ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη μετὰ δισταγμοῦ, ὁ ὁδοφύλαξ, ἀλλ' ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω μὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ...

— Στοιχηματίζω ὅτι τὸ πρόσωπόν της εἶνε ἀπαράλλακτον μὲ τὸ πρόσωπον τῆς δυστυχοῦς μητρός της.

Ἡ μορφὴ τοῦ Κάμπρεμερ ἐσκυθρώπασε πάραυτα, καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ὑποκώφου:

—Ἐγνωρίζατε λοιπὸν τὴν μητέρα της; Περίεργον... Δὲν σᾶς εἶδα ποτέ.

— Ὄχι, φίλε μου, δὲν ἐγνώριζα τὴν γυναῖκά σου, ἔλαβα ὅμως ἄλλοτε τὴν εὐκαιρίαν ν'ἀπαντήσω τὴν μητέρα της. Ὠνομάζετο κυρία Βερνιέ, δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Ναί. Λαιπὸν διὰ νὰ μοῦ εἰπῆτε αὐτὸ ἤλθατε νὰ μ' εὑρῆτε ἐδῶ ;

— Αὐτὸ καὶ ἀκόμη κάτι ἄλλο.

— Παυλίνα, πήγαινε νὰ παίξῃς, παιδί μου, μακρύτερα, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ εἰς τὴν κόρην του, ἥτις ἀνεχώρησε τρέχουσα.

Καὶ προσέθηκε :

— Πρόσεχε εἰς τὸν δρόμον πρὸς τὰ δεξιά. Ἠξεύρεις ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ περάσῃ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον.

Ἡ μικρὰ ἐστράφη μειδιῶσα, τῷ ἔστειλεν ἓν φίλημα καὶ ἤρχισε νὰ συλλέξῃ ἄνθη ἐπὶ τῆς χλόης.

— Τώρα, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Κάμπρεμερ, εἰπέτε μου ὅ,τι ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, ἀλλὰ κάμετε γρήγορα, διότι θὰ ὑπάγω εἰς τὸν γνώμονα.

— Δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ πολλὰ πράγματα, ἀπεκρίθη ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ. Μίαν μόνον πληροφορίαν θὰ σᾶς ζητήσω. Ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον τὸ ἰδικόν σας καὶ τῆς θυγατρός σας, πῶς ὠνομάζετο πρὶν ὑπανδρευθῇ ἡ πενθερά σας, κυρία Βερνιέ ;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ τὸ ἤκουσα ποτέ. Ἀπέθανε πρὸ δέκα ἐτῶν, ὅταν ἐνυμφεύθηκα τὴν γυναῖκά μου.

— Γνωρίζετε τοὐλάχιστον ἀπὸ ποῖον τόπον ἦτο ;

— Ἀπὸ τὴν Πικαρδίαν, μοῦ φαίνεται... ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος. Ἡ γυναῖκά μου ἐγεννήθηκε εἰς τὸ Ἀμπεβίλ... Ἀλλὰ διατί, σᾶς παρακαλῶ, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις;

—Διότι ὑπέθετα ὅτι τὸ παιδί σας ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ δικαιώματα εἰς μίαν κληρονομίαν . . . φοβοῦμαι ὅμως τώρα πολὺ μήπως ἠπατήθην . . .

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπατᾶσθε. Αἱ κληρονομίαι δὲν εἶνε διὰ ἀνθρώπους 'σὰν κ' ἐμᾶς. Ἡ πενθερά μου ἐργαζότουν διὰ νὰ ζήσῃ, καὶ δὲν ἄφησε οὐδὲ λεπτὸν εἰς τὴν θυγατέρα της. Λοιπόν, κύριε...

Συριγμὸς ἀπομεμακρυσμένος καὶ παρατεταμένος διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του.

— Νὰ ἡ ἀμαξοστοιχία δεκαέξη, ἀνέκραξε. Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸν γνώμονά μου, καὶ μόλις ἔχω καιρόν. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε.

Καὶ ἀφήσας ἐκεῖ τὸν ξένον, τὸν ζητοῦντα πληροφορίας, ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ ἔτρεξε πρὸς τὸν βήματά τινα ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του εὑρισκόμενον μοχλόν, ἥρπασεν αὐτόν, καὶ δι' ἁπλῆς πιέσεως ἔστρεψε τὸν δίσκον, ὅστις θ' ἀνήγγελεν εἰς τὸν ὁδηγοῦντα τὴν ἀμαξοστοιχίαν μηχανικὸν ὅτι ἡ διάβασις ἦτο ἐλευθέρα.

Ἐκ τῆς θέσεως ἣν ἔλαβεν ἵνα ἴδῃ ἐρχομένην τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἔστρεφε τὰ νῶτα πρὸς τὸν Τολβιάκ, ὅστις μὴ ἔχων ἕτερόν τι νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἔπαιζεν ἡ κόρη, ἄλλως τε ἦτο καὶ ὁ δρόμος του, ἵνα ἐπανακάμψῃ εἰς τὸν σταθμόν.

Ἀπερχόμενος ἐσκέπτετο :

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε καλῆς πίστεως, αὐτὸ δὲν ἐπιδέχεται καμμίαν ἀμφιβολίαν. Δὲν γνωρίζει ἀπολύτως ὅτι ἡ γυναῖκά του ἦτο ἀνεψιὰ τοῦ λοχαγοῦ Ὀ-Σολιβάν. Ναί, δὲν τὸ γνωρίζει... ἠμπορεῖ ὅμως νὰ τὸ μάθῃ ἐκ συμπτώσεως... καὶ τότε... τότε οἱ λοιποὶ συγκληρονόμοι θὰ ἔχουν νὰ λογαριασθοῦν μαζύ του, ἢ καλλίτερα μὲ τὴν θυγατέρα του.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ παιδίον ἐστράφη. Δὲν εἶχεν εὕρει ἄνθη καὶ ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸν κύριον ὅστις διήρχετο, ἤρχισε δὲ νὰ τὸν παρατηρῇ μὲ τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, ὀφθαλμοὺς ἀγγέλου. Ἡ ξανθόφαιος κόμη της ἔπιπτεν εἰς μεγάλους βοστρύχους ἐπὶ τῶν ὤμων της, αἱ παρειαί της ἦσαν ροδόχροοι, τὸ στόμα της ἐμειδίαν. Ὡμοίαζε πρὸς Χερουβεὶμ κατελθὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ πατήρ της δὲν ἔβλεπεν αὐτήν, διότι ἐπεσκόπει τὴν ἀμαξοστοιχίαν 16, ἥτις κατέφθανε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ. Τὴν ἔβλεπεν ὅμως ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραί, καὶ ἐθαύμαζεν ἀναμφιβόλως τὴν χάριν καὶ τὴν θελκτικὴν καλλονήν της, διότι τῷ ἐγεννήθη ἡ ἐπιθυμία νὰ τῇ προσφέρῃ ἓν δῶρον. Ἔσυρε τὸ πλῆρες χρυσοῦ βαλάντιόν του, ἔλαβε μικρόν τι νόμισμα καὶ τὸ προσέφερεν αὐτῇ. Τὸ παιδίον ἔσεισε τὴν κεφαλήν, ἀλλὰ δὲν ἐκινήθη.

Τὴν εἶχον συνειθίσει νὰ μὴ δέχηται ἐλεημοσύνην.

Ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραὶ ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ ἐπανέθεσεν εἰς τὸ θυλάκιον τὸ βαλάντιόν του, ἀλλ' ἔπραξε τοῦτο τόσῳ ἀδεξίως, ὥστε ἔσπειρε δωδεκάδα λουδοβικίων ἐπὶ τοῦ μέρους ἀκριβῶς τοῦ μεταξὺ τῶν δύο σιδηρῶν ράβδων, ἐφ' ὧν ἔμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ διέλθῃ ἡ ἁμαξοστοιχία. Τοῦτο δὲν παρετήρησεν ἐκεῖνος, ἀναμφιβόλως, διότι ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Κύριε ! κύριε ! ἐφώνησεν ἡ μικρὰ κόρη, ἥτις εἶδε πίπτοντα τὸν χρυσόν.

Ὁ κύριος δὲν ἐστράφη ποσῶς, καὶ τότε ἡ κόρη ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἵνα συλλέξῃ τὰ λουδοβίκια καὶ τ' ἀποδώσῃ πρὸς αὐτόν.

ΚΑ'

Ὠχρὸς χειμερινὸς ἥλιος ἐφώτιζε τὴν σκηνὴν ταύτην, μᾶλλον δραματικὴν πέμπτης πράξεως δράματος τοῦ Ὠδείου. Εἰς τὸ δρᾶμα ὅμως τοῦτο δὲν παρευρίσκοντο θεαταί, διότι ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι ἔπαιζεν ἕκαστος τὸ πρόσωπόν του. Ὁ Τολβιὰκ ὤδευε μεγάλοις βήμασι πρὸς τὸν σταθμόν, μὲ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων τοῦ ἐπενδύτου του, καὶ οὐδόλως ἐφαίνετο ὑποπτευόμενος ὅτι εἶχεν ἀφήσει νὰ πέσωσιν ἐκ τοῦ βαλαντίου του λουδοβίκια, ἅτινα ἐσπάρησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς ἔμελλε νὰ διέλθῃ ἡ ἁτμάμαξα μετὰ δέκα βαγονίων.

Ἡ μικρὰ κόρη εἶχε λησμονήσει ὅτι ἡ ἁμαξοστοιχία κατέφθανεν. Δὲν τὴν ἔβλεπε πλέον, διότι εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα, καὶ ἔτρεχε μεταξὺ τῶν δύο σιδηρῶν ράβδων, συλλέγουσα εὐσυνειδήτως τὰ χρυσᾶ νομίσματα, καὶ ἐξηντλεῖτο φωνάζουσα, ὅπως προσκαλέσῃ τὸν κύριον, ὅστις οὐδόλως ἤκουεν αὐτήν, ἢ, μὴ ἔχων πλέον οὐδὲν νὰ εἴπῃ τῷ Κάμπρεμερ, οὐδόλως ἐφρόντιζε νὰ σταματήσῃ ἵν'ἀκούσῃ τὴν φλυαρίαν τῆς κορασίδος.

Ὄρθιος ἐπὶ τῆς μηχανῆς του, ὅπως πλοίαρχος ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς τοῦ πλοίου του, ὁ μηχανικὸς δὲν εἶδε τὸ παιδίον.

Παρετήρησεν ὅτι ὁ δείκτης ἐδείκνυε διάβασιν ἐλευθέραν, πρὸς ἐπίμετρον δὲ προφυλάξεως, παρετήρησεν ἐὰν ὁ ὁδοφύλαξ ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ εἶδεν αὐτὸν ἐν τῇ κεκανονισμένῃ στάσει, μὲ τὸ σῶμα ἡμίκυρτον, τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μοχλοῦ, τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, τὸ βλέμμα προσεκτικόν.

Ὁ ταπεινὸς οὗτος ἐργάτης πλουσίας ἑταιρίας, ὁ ἀφανὴς οὗτος πολεμιστὴς τοῦ μεγάλου τῆς βιομηχανίας στρατοῦ, ἦτο ἐκεῖ, ὡς φρουρὸς ἐπιτηρῶν τὸν ἐχθρόν. Ὁ ἐχθρός, ἐπὶ τῶν σιδηροδρόμων, εἶνε ἡ ἁμαξοστοιχία, ἐχθρὸς ὃν δὲν πρόκειται νὰ πολεμήσῃ τις, ἀλλὰ νὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τὸ κακόν. Ὁ στρατηγός, ὅστις δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦτον εἶνε ὁ ἁμαξοδηγός, καὶ ὁ στρατιώτης, ὁ διευθύνων τὸν γνώμονα.

Ἅπαντες εἴδομεν αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον, τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις κρατεῖ εἰς χεῖράς του τὴν ζωὴν τῶν ἐπιβατῶν.

Δὲν εἶνε οὔτε καλλίτερον ἐνδεδυμένος, οὔτε καλλίτερον πληρωμένος ἁπλοῦ ἐργάτου, καὶ ἐντούτοις ἐκπληροῖ τὰ τρομερὰ χρέη του μεθ' ἡρωϊκῆς ἁπλότητος. Οἱ πρὸ αὐτοῦ διερχόμενοι, συρόμενοι ὑπὸ τῆς ἀτμαμάξης, καὶ νωχελῶς ἐξηπλωμένοι ἔν τινι γωνίᾳ τῆς πρώτης θέσεως, δὲν φαντάζονται σχεδὸν ὅτι ἡ σωτηρία των ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτοῦ, καὶ οὐδόλως κατανοοῦν τὴν σπουδαιότητα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκτελουμένων χειρισμῶν.

Ἐὰν θέλετε νὰ κατανοήσετε τὴν σπουδαιότητα ταύτην, παρατηρήσατε ἐκ τοῦ ὕψους τῆς γεφύρας τῆς πλατείας τῆς Εὐρώπης τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Μεσημβρίας.

Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ὁμοιάζει πρὸς ὑπερμεγέθη κιθάραν, ἧς αἱ σιδηραῖ ράβδοι σχηματίζουν τὰς χορδάς, καὶ οἱ ἐν ἑκάστῃ διακλαδώσει τοποθετημένοι στύλοι τῶν σημείων, τοὺς κολάβους. Ἁμαξοστοιχίαι διαυλακίζουσιν αὐτὸν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ ὁμοιάζουσι πρὸς κερκίδας ἐν ἀδιακόπῳ κινήσει ἐντὸς ἐργαλείου ὑφαντῶν.

Ἑκάστη ἁμαξοστοιχία, εἴτε φθάνει, εἴτε ἀναχωρεῖ, ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ ὡρισμένην ἐκ τοῦ προτέρου διεύθυνσιν, τὴν μόνην ἐνίοτε ἐναπολειπομένην ἐλευθέραν.

Ἐὰν βαδίσῃ κατ' εὐθείαν πρὸ αὐτῆς, συρομένη ὑπὸ τῆς τυφλῆς τοῦ ἀτμοῦ δυνάμεως, θὰ κατασυντριβῇ συγκρουομένη πρὸς ἑτέραν ἁμαξοστοιχίαν, διότι ὁ μηχανικὸς δὲν ἔχει τὰ μέσα ν' ἀποφύγῃ τὴν σύγκρουσιν.

Εὐτυχῶς ὁ διευθύνων τὸν γνώμονα εὑρίσκεται ἐκεῖ, γνωρίζει τὸν δρόμον, ὃν ἡ ἁμαξοστοιχία ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ, καὶ δι' ἀσφαλοῦς χειρὸς ὠθεῖ αὐτὴν πρὸς τὴν διεύθυνσίν της, πιέζων τὸν μοχλόν, ὅστις προσεγγίζει ἢ ἀπομακρύνει τοὺς κινητοὺς βραχίονας τῶν δύο σιδηρῶν ράβδων.

Ἐὰν ἀπατηθῇ, ἢ ἐὰν δευτερόλεπτον καθυστερήσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἡ ἁμαξοστοιχία καὶ οἱ ἐν αὐτῇ ἐπιβάται ἀπόλλυνται βεβαίως.

Ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ οὔτε ἠπατᾶτο, οὔτε καθυστέρει ἐκ τῆς ἐργασίας του.

Ἦτο ἀνὴρ σιωπηλός, σύννους, μετὰ τὸν θάνατον πρὸ πάντων τῆς γυναικός του, καὶ πολὺ ἀνώτερος τῶν χυδαίων παθῶν, ὑφ' ὧν ἐκυριεύοντο συνήθως οἱ σύντροφοί του. Ἀπέφευγε τὰ οἰνοπωλεῖα καὶ τὰς διασκεδάσεις, διὰ τοῦτο δὲν ἦτο ποτὲ ἀφῃρημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Μόνη ἡ θυγάτηρ του ἠδύνατο ν' ἀπασχολήσῃ τὸ πνεῦμά του, διότι ἀδιακόπως τὴν ἐσυλλογίζετο, ἀλλ' αὕτη εἶχεν ἄριστα τὴν ὑγείαν καὶ ἦτο σχεδὸν πάντοτε μετ' αὐτοῦ.

Ἄλλως τε τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν εὐτύχημα, διότι ἐνῷ ἡμέραν τινὰ τὸ παιδίον εἶχε μείνει εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπως θεραπευθῇ ἐξ ἰσχυρᾶς καταρροῆς, εἶδον τὸν πατέρα καταστάντα ἔξαλλον ἐκ τῆς ἀνησυχίας καὶ ἐξαιτούμενον τὴν ἀντικατάστασίν του.

Ἦτο ἱκανὸς νὰ λιποτακτήσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἐὰν ἡ ζητηθεῖσα ἄδεια δὲν τῷ ἐχορηγεῖτο.

Εὐτυχῶς, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ κύριος Τολβιὰκ ἦλθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, ὁ Κάμπρεμερ οὐδεμίαν ἀφορμὴν ἀνησυχίας εἶχε, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦτο ζωηροτέρα καὶ φαιδροτέρα.

Ἐξήρχετο ἐκ τοῦ σχολείου καὶ ἤρχετο κομίζουσα αὐτῷ τὸ πρόγευμά του.

Ἦτο πλήρης χαρᾶς ἀναλογιζόμενος ὅτι θὰ ἦτο ἐλεύθερος κατὰ τὴν ἕκτην, ὅπως τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ ἐν τῷ προαστείῳ τῆς Ἰταλίας μικρὸν οἴκημά του.

Ἡ ἡμερησία αὕτη ἐπάνοδος ὡμοίαζε πρὸς θριαμβευτικὴν πορείαν.

Ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου τοῦ Νοσοκομείου οἱ ἐργαστηριάρχαι ἐξήρχοντο κατὰ τὴν διάβασίν των, ὅπως θαυμάσωσι τὴν μικρὰν μὲ τὴν βοστρυχώδη κόμην, ὁ δὲ Κάμπρεμερ ἐπειρᾶτο εἰς μάτην νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς τοῦ νὰ τὴν πληρῶσι γλυκυσμάτων.

Κατ' ἐκείνην ὅμως τὴν στιγμὴν οὐδόλως ἐσυλλογίζετο αὐτήν, διότι ἐσκέπτετο τὴν 16 ἁμαξοστοιχίαν, ἐρχομένην ἐκ τοῦ Κέντρου δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ, καὶ ἥτις μόλις ἑκατὸν μόνον μέτρα ἀπεῖχε τοῦ γνώμονος.

Ὁ δίσκος ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, ὁ μηχανικὸς τὸν εἶδε καὶ ἐβάδιζε θαρραλέως, πεποιθὼς εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Ὁ Πέτρος, ἵνα τρέξῃ εἰς τὸν γνώμονα, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν θυγατέρα του καὶ τὸν ξένον, ὅστις ἤρχετο τόσον ἀκαίρως ἵνα ζητήσῃ πληροφορίας. Οὐδόλως ἀνησύχει διὰ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰθισμένον νὰ προφυλάττηται, καὶ τὸ ὁποῖον ἐγίνωσκε μετὰ θαυμασίας ἀκριβείας τὰς ὥρας τῆς ἀφίξεως καὶ ἀναχωρήσεως τῶν ἁμαξοστοιχιῶν. Ἄλλως τε, ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ τὸ εἰδοποιήσῃ ὅτι μία ἁμαξοστοιχία προσήγγιζε νὰ φθάσῃ, καὶ εἶχε πλήρη πεποίθησιν εἰς τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν ἐπιτηδειότητά του.

Ἀνησύχει ὅμως ὀλίγον διὰ τὸν ἄγνωστον, ὃν εἶχεν ἀποχαιρετίσει ἀποτόμως.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπήρεσεν αὐτῷ ἐκ πρώτης ὄψεως, καὶ ἡ ὁμιλία του, ὄχι μόνον τὸν ἐξέπληξεν, ἀλλὰ καὶ τὸν προσέβαλεν. Ὁ Πέτρος δὲν ηὐχαριστεῖτο ποσῶς νὰ τῷ ἀναφέρωσι περὶ τῆς γυναικός του, ἣν μετὰ πάθους εἶχεν ἀγαπήσει, ὁσάκις δ' ἐπρόφερον ἐνώπιόν του τὸ ὄνομα τῆς Παυλίνας Βερνιέ, ἐσκυθρώπαζεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀφιπτάσης εὐτυχίας του.

Αἱ περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς ἀτυχοῦς τεθνεώσης ἐρωτήσεις τοῦ ἐπήλυδος, ὅστις εἶχεν ἔλθει νὰ τὸν ἀναζητήσῃ μέχρι τῆς σκοπιᾶς του, ἐπλήγωσαν τὴν καρδίαν του, συνάμα δὲ ἐξηρέθισαν καὶ τὸν χόλον του.

Ὁ Κάμπρεμερ ἦτο χαφακτῆρος ὀξυχόλου, διότι ἦτο ὑπερήφανος, ἡ δὲ ὑπερηφανία τοῦ ἐντίμου καὶ γενναίου τούτου ἐργάτου ἦτο βεβαίως εὐλογωτέρα τῆς ὑπερηφανίας ἀέργων καὶ ἐν κραιπάλῃ βιούντων πλουσίων τινῶν. Ἀπήρεσεν αὐτῷ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ν' ἀναμιγνύηται εἰς τὰς ὑποθέσεις του, καὶ διηρωτᾶτο ἐν τίνι δικαιώματι ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἐξετάζῃ. Ἄλλως τε, οὐδεμίαν πίστιν ἔδιδεν εἰς τὴν κληρονομίαν, ἐστράφη δὲ πρὸς τὸν ἄγνωστον, οὐχὶ βεβαίως ὅπως τὸν ἀνακαλέσῃ.

Οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ σαφεῖς πληροφορίας περὶ τῆς προβληματικῆς ταύτης κληρονομίας, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ μάθῃ ἂν ὁ κύριος οὗτος ἀνεχώρησεν ἢ ἂν περιέμενε νὰ διέλθῃ ἡ ἁμαξοστοιχία, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν συνομιλίαν.

Εἶδεν ὅτι εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῇ, ταυτοχρόνως δὲ παρετήρησεν ὅτι ἡ κόρη του ἔτρεχε κατόπιν τοῦ Τολβιάκ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν δρόμον, ὃν ἠκολούθει ἡ ἁτμάμαξα.

Εἴκοσι δευτερόλεπτα ἔτι, καὶ τὸ παιδίον κατεσυντρίβετο.

ΚΒ'

Τὸ παιδίον εὑρίσκετο εἴκοσι βήματα μακρὰν τοῦ Κάμπρεμερ, ἡ δὲ ἁτμάμαξα μόνον τριάκοντα μέτρα εἶχε νὰ διατρέξῃ, ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν γνώμονα. Τὸ σιδηροῦν θηρίον ἔτρεχε, μυκτηρίζον, ἐξεμῶν καπνόν, σεῖον τὸ ἔδαφος, ἡ δὲ παιδίσκη δὲν ἤκουσεν αὐτὸ ἐρχόμενον, διότι σφοδρὸς βόρειος ἄνεμος ἔπνεεν ἐξ ἀντιθέτου.

Ἀπερίσκεπτος, ὅπως εἶνέ τις κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, ἠδυστυχὴς μικρὰ εἶχε λησμονήσει τὰς συστάσεις τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Ἐκτὸς τούτου δὲν ἐσκέπτετο ἢ πῶς νὰ προφθάσῃ τὸν ξένον, ὅστις εἶχεν ἀπωλέσει τὰ χρήματά του.

Ἐνῷ ἔτρεχε κατόπιν αὐτοῦ, ἔκυπτεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὅπως συνάξῃ τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐσπαρμένα λουδοβίκια, καὶ δὲν ἐστρέφετο ποσῶς. Ἦτο ἤδη χαμένη, διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἤθελε παρατηρήσει τὸν ξανθὸν ἄγγελον, ὃν ἡ μηχανή του ἔμελλε νὰ κατασυντρίψει, ὁ μηχανικὸς δὲν εἶχε πλέον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ἵνα ἀνατρέψῃ τὸν ἁτμὸν καὶ σταματήσῃ τὴν μηχανήν.

Εἷς μόνος ἄνθρωπος ἠδύνατο ἀκόμη νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τῆς Μάρθας — διότι Μάρθα ἐκαλεῖτο ἡ προσφιλὴς ἀθῶα κόρη — καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ.

Ἐάν, ὅπως ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὸ καθῆκόν του, ἐχειρίζετο τὸν γνώμονα εἰς τρόπον ὥστε νὰ τηρήσῃ τὴν ἁμαξοστοιχίαν ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας ὁδοῦ, ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἀπόλλυτο.

Ἐξ αὐτοῦ, ἐν τούτοις, ἐξήρτητο νὰ ὠθήσῃ τὴν ἁμαξοστοιχίαν ἐπὶ ἄλλων σιδηρῶν ράβδων καὶ τότε ἐξησφάλιζε τὴν σωτηρίαν τῆς Μάρθας.

Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει διέπραττε κακούργημα, διότι ἡ ἐκτροχιασθησομένη ἁμαξοστοιχία θ' ἀπήντα προσκόμματα ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ κατεσυντρίβετο. Σώζων τὸ τέκνον του, ὁ Πέτρος, ἀπέστελλεν εἰς βέβαιον θάνατον ἑκατοστύαν ἴσως ἐπι-

βατῶν, τοῦθ' ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐγίνωσκε, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κατασιγάσῃ τὴν συνείδησίν του, ἥτις τῷ ἔκραζεν, ὅτι ἐὰν πράξῃ παρόμοιόν τι θὰ ἐγίνετο δολοφόνος.

Τὸ ν' ἀφήσῃ ὅμως νὰ καταπλακωθῇ ἡ Μάρθα, καὶ τοῦτο ἦτο δολοφονία, καὶ ὁποία δολοφονία!

Τὸ μικρὸν αὐτὸ σῶμα τῆς προσφιλοῦς θυγατρός του, ὁ Κάμπρεμερ τὸ ἔβλεπεν ἤδη καταμεμωλωπισμένον, κατασυντετριμμένον καὶ αἱμόφυρτον, καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἀνωρθοῦντο, καὶ ἡ χείρ του ἐπίεζεν ἀκουσίως αὐτοῦ τὸν μοχλόν.

Ἂν ἐπίεζεν ὀλίγον ἔτι, ἡ ἁμαξοστοιχία, ἀλλάσσουσα γραμμήν, θὰ διήρχετο χωρὶς νὰ τὴν ἐγγίσῃ.

Δέκα μόλις δευτερόλεπτα ἀπέμενον ἔτι αὐτῷ ὅπως ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς ζωῆς τοῦ τέκνου του καὶ τῆς τῶν ἐπιβατῶν.

Ἐντὸς τῆς ἁμαξοστοιχίας, ἣν θὰ ἐθυσίαζεν εἰς τὴν πατρικήν του στοργήν, δὲν εὑρίσκοντο μόνον ἄγνωστοι, ἀλλὰ καὶ σύντροφοι γνωστοί.

Ὁ θερμαστὴς ἦτο φίλος του, καὶ αὐτὸς ἀναποφεύκτως θὰ ἐφονεύετο, διότι ἡ ἀτμάμαξα, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, πάντοτε πρώτη κατασυντρίβεται.

Ὅ,τι διῆλθε τότε τοῦ πνεύματος τοῦ Κάμπρεμερ, εἶνε ὅ,τι μέγας ποιητὴς ἀπεκάλεσε: «τρικυμίαν ἐντὸς κρανίου». Ἐνόμιζεν ὅτι παρεφρόνει.

Ὠχρός, τρέμων, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀγρίους, μὲ τὰς χεῖρας συνεσταλμένας ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ, ἐφ' οὗ ἐκρέματο ἡ ὕπαρξις τῆς Μάρθας, παρετήρει τὴν βαρεῖαν μηχανήν, ἥτις προὐχώρει ἀπειλητική, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἄγριον θηρίον ἐφορμοῦν κατὰ τῆς λείας του.

Αἴφνης ἰδέα τις διῆλθεν ὡς ἀστραπὴ τοῦ πνεύματός του, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Εἶνε ἡ τρίτη ὥρα... ἡ ἁμαξοστοιχία ἐξήντα ἐννέα ἀναχωρεῖ εἰς τὰς τέσσαρας... καὶ ἕως τότε, τίποτε... εἶνε περισσότερον ἀπὸ χίλια μέτρα ἀπ' ἐδῶ ἕως εἰς τὸν σταθμόν... οἱ ὑπάλληλοι θὰ ἰδοῦν ὅτι ἔγινε λάθος εἰς τὸν γνώμονα καὶ θὰ δώσουν τὸ σημεῖον νὰ σταματήσῃ... ὁ μηχανικὸς γνωρίζει τὸ ἔργον του... τὸν γνωρίζω... δὲν ἔχει τὸν ὅμοιόν του διὰ νὰ διευθύνῃ μίαν μηχανήν... θὰ σταματήσῃ εἰς τὴν ὥραν... Θὰ μὲ παύσουν, ἀλλὰ ἡ Μάρθα δὲν θὰ πλακωθῇ... καὶ κανεὶς δὲν θὰ φονευθῇ.

Αἱ σκέψεις αὗται ἦσαν ἀκαριαῖαι καὶ ὁ δυστυχὴς ἡτοιμάζετο νὰ πιέσῃ τὸν μοχλόν, ὅτε συριγμὸς παρατεταμένος ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ. Ὁ ἦχος ἤρχετο ἐκ τοῦ μέρους τοῦ σταθμοῦ καὶ ὁ Κάμπρεμερ εἶχε μεγάλην πεῖραν, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ.

Ἦτο ἁμαξοστοιχία ἀναχωροῦσα, ἁμαξοστοιχία εἰσελθοῦσα ἤδη εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ ἁμαξοστοιχία αὕτη θ' ἁπήντα ἀναγκαίως τὴν ἀνερχομένην, ἐκτροχιασθεῖσαν παρὰ τοῦ ὁδοφύλακος, καὶ δύναταί τις νὰ φαντασθῇ ὁποῖον ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἀποτέλεσμα συγκρούσεως δύο ἀτμαμαξῶν ἐρχομένων ἐξ ἀντιθέτου.

— Ἀ! ἐψιθύρισεν ὁ Κάμπρεμερ διὰ φωνῆς πνιγομένης, ἐλησμόνησα!.. σήμερα εἰς τὰς δύο καὶ μισὴ εἶνε ἔκτακτος ἁμαξοστοιχία διὰ Ἐτάμπην... νέοι πλούσιοι, οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν εἰς τὸ κυνήγι... Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποθάνῃ ἡ κόρη μου διὰ νὰ διασκεδάσουν αὐτοὶ οἱ κύριοι! ἀνέκραξε μετὰ γέλωτος παράφρονος. Ὄχι... ὄχι... αὐτὸ δὲν γίνεται... ἡ ζωή των δὲν ἀξίζει μὲ τὴν ζωὴν τῆς Μάρθας... τὴν παίρνω τὴν ζωήν των... οἱ ἄνθρωποι θὰ μὲ καταδικάσουν... ὁ Θεὸς ὅμως θὰ μὲ δικάσῃ.

Καὶ τὴν φορὰν ἔτι αὐτὴν ἔθεσε τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ· καὶ ἕτερον δευτερόλεπτον εἶχε παρέλθει. Μόνον τέσσαρα δευτερόλεπτα τῷ ἀπέμενον ἵν' ἀποφασίσῃ, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀποφασισμένος νὰ δώσῃ πέρας.

Ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μὴ ἴδῃ ἐκείνους, οὓς κατεδίκασεν εἰς τρομερὸν θάνατον, καὶ ἤρχισε νὰ πιέζῃ ἵνα μετακινήσῃ τὰς κινητὰς ράβδους.

Ἡ ἀτμάμαξα δὲν ἀπεῖχε τοῦ γνώμονος πλέον τῶν δέκα μέτρων, ἡ δὲ κατερχομένη ἁμαξοστοιχία προσήγγιζε ταχέως.

Ἠκούετο ἤδη ὁ κρότος τοῦ κυλίσματος καὶ ἐφαίνετο ὁ λευκὸς αὐτῆς καπνός.

Ἰσχυροτέρα ἔτι πίεσις θὰ καθίστα ἀναπόφευκτον τρομερὰν καταστροφήν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ὁδηγῶν τὴν ἔκτακτον ἁμαξοστοιχίαν μηχανικὸς ἤρχισε νὰ συρίττῃ ἐπανειλημμένως, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν διευθύνοντα τὸν γνώμονα.

Ἴσως προῃσθάνθη τὸν κίνδυνον.

Ἔχουσιν ἰδιαιτέραν γλῶσσαν τὰ συρίγματα ταῦτα, ὁτὲ μὲν βραδέα καὶ θλιβερά, ὡς παράπονον, ὁτὲ δὲ ξηρὰ καὶ ἐπιτακτικά, ὡς προστάγματα, γλῶσσαν διοικητικήν, ἣν ἅπαντες οἱ ὑπάλληλοι ἐννοοῦσι θαυμασίως. Ὁμιλοῦσιν ἐπίσης εἰς τὰς ζωηρὰς φαντασίας, καὶ ἡ τοῦ Κάμπρεμερ ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ἐξηρεθισμένη.

Τῷ ἐφάνη ὅτι συρίζουσα ἡ ἁμαξοστοιχία τῷ ἔλεγεν:

— Τί σοῦ ἔπταισαν οἱ νέοι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους μέλλεις νὰ φονεύσῃς; Οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες αὐτῶν θὰ κλαύσουν ἀπόψε τὰ παιδιά των. Δὲν τοὺς λυπᾶσαι;

Καὶ ἐνῷ ἐδίσταζεν εἰσέτι, ἡ σύριγξ ἐξέπεμψε δύο συριγμούς, τραχυτέρους τῶν πρώτων, ὁ δὲ Κάμπρεμερ ἐνόμισεν ὅτι ἡ σύριγξ ἔκραζεν αὐτῷ:

— Δολοφόνε! δολοφόνε!

Τότε αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐγκατέλιπον τὸν μοχλόν, καὶ τὰ χείλη του ἐψιθύρισαν:

— Ὄχι... ὄχι... δὲν ἠμπορῶ... Μάρθα, συχώρεσέ με!

Τετέλεσται. Διατηρηθεῖσα εἰς τὴν διεύθυνσίν της ἡ ἁμαξοστοιχία, διέβη.

Ὅπως τὸ αἷμα τῶν θυμάτων, ἅτινα οἱ Ἐθνικοὶ ἔθυον, ἵνα κατευνάζωσι τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν, οὕτω τὸ αἷμα τῆς δυστυχοῦς παιδίσκης ἔμελλε νὰ ἐξαγοράσῃ τὰς ὑπάρξεις, ὧν ἐφείσθη ὁ ὀδυνηρὸς ἡρωισμὸς τοῦ ὁδοφύλακος, τοῦ μάρτυρος τούτου τοῦ καθήκοντος.

Ὁ Κάμπρεμερ ἔσχε τὸ θάρρος νὰ παρατηρήσῃ.

Ἠθέλησε νὰ ἴδῃ ἅπαξ ἔτι τὴν θυγατέρα του, πρὶν κατασυντρίψῃ αὐτὴν ἡ ἀτμάμαξα.

Ἐσκέπτετο, ἅμα τὰ πάντα ἤθελον λήξῃ, νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς τροχοὺς τῆς ἐκτάκτου ἁμαξοστοιχίας.

Ἡ κόρη εὑρίσκετο πάντοτε ἐπὶ τοῦ σημείου, ἐφ' οὗ θὰ διήρχετο ἡ ἀτμάμαξα. Ἵστατο ὀρθία, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην, ἵνα παρατηρήσῃ ἀντικείμενόν τι, ὅπερ εἶχε συλλέξει, καὶ οὐδόλως ἐφαίνετο ὑποπτεύουσα τὸν κίνδυνον.

Ὁ ὑπερμεγέθης καὶ μέλας ὄγκος κατήρχετο δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τοῦ ἀτμοῦ ἐπὶ τῆς κομψῆς παιδίσκης, ἧς ἡ ξανθὴ κόμη ἐκυμαίνετο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ὡμοίαζε πρὸς ἐλέφαντα ἐρχόμενον νὰ ποδοπατήσῃ περιστεράν.

Ὁ Κάμπρεμερ, παράφρων ἐκ τῆς λύπης, δι' ἑνὸς πηδήματος ἀφῆκε τὴν θέσιν ἐν ᾗ εὑρίσκετο, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ παιδίον, ὅπερ δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ σώσῃ ἐκ τοῦ βεβαίου θανάτου, διότι ἡ μηχανὴ εὑρίσκετο ἤδη ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀλλ' ὁ Θεὸς ηὐδόκησεν, ὅπως ἡ Μάρθα στραφῇ!

Εἶδε ταὐτοχρόνως τὸν πατέρα της, τείνοντα αὐτῇ τὰς χεῖρας, καὶ τὴν ἁμαξοστοιχίαν, ἥτις ἔμελλε νὰ τὴν κατασυντρίψῃ.

Ἥνωσε τὰς μικρὰς χεῖράς της καὶ ἐγονυπέτησε περιμένουσα προσευχομένη τὸν θάνατον.

Τότε ὁ Κάμπρεμερ ἔσχεν ἄνωθεν ἔμπνευσιν σωτήριον.

— Πλάγιασε, ἐφώνησε διὰ βροντώδους φωνῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἀτμάμαξα ἀπέκρυψε τὴν κόρην ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Θὰ ἐπανεύρισκεν ἆρά γε αὐτὴν ζῶσαν; Τοῦτο τοὐλάχιστον ἤλπιζε, διότι ὑπελόγιζεν ὅτι ἡ Μάρθα ἦτο ἀρκετὰ εὐκίνητος, ὥστε ἠδύνατο νὰ σωθῇ κατακλινομένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐὰν διετήρει στάσιν εὐθεῖαν, καὶ ἂν ἔμενεν ἀκίνητος, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἡ ἁμαξοστοιχία θὰ διήρχετο ἐπ' αὐτῆς, χωρὶς ποσῶς νὰ τὴν θίξῃ.

Ὅταν ὁ πατήρ της ἐπανεῖδεν αὐτήν, ἡ κόρη ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ δύο σιδηρῶν ράβδων, ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν γῆν, τοὺς βραχίονας ἐξηπλωμένους, μὲ τὸν καλαθόν της πλησίον της, καὶ ἀκίνητον.

— Ἐτελείωσεν! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς πατήρ. Κανένα σίδερο... ξύλο... καμμιὰ ἀλυσσίδα θὰ τὴν ἐκτύπησε... Ἀχ! Θεέ μου! ἂς μὴν εἶνε πληγωμένη!

Ἔσπευσε πρὸς αὐτήν, καὶ ἔκυψεν ὅπως τὴν λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅτε αὕτη ἤγειρε τὴν κεφαλήν. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί της καὶ τὸ ρόδινον αὐτῆς στόμα ἐμειδίων, αἱ δὲ παρειαί της οὐδὲ κἂν εἶχον ὠχριάσει.

Ἐν τῷ ἅμα ἠγέρθη, καὶ ριπτομένη εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Κάμπρεμερ:

— Ἄ! πατέρα, ἀνέκραξε, καταφιλοῦσα αὐτόν, πόσον μ' ἐτρόμαξες!

Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε, διότι ἐπνίγετο ὑπὸ χαρᾶς.

— Τό 'ξευρα ἐγὼ ὅτι ἔπρεπε νὰ πλαγιάσω, ἐπανέλαβεν εὐθύμως. Ὁ φίλος σου, ὁ θερμαστής, μοῦ τὸ εἶπε πολλαὶς φοραίς. Καὶ αὐτὸς ἐγλύτωσε μιὰ φορὰ ἔτσι... καὶ ἐγὼ εἶμαι πολὺ μικρότερη ἀπὸ αὐτόν. Μὴ κλαῖς λοιπόν, πατέρα, ἀφοῦ δὲν ἔπαθα τίποτε, νά... τ' αὐτιά μου μόνον μὲ πονοῦν... ἀπὸ τὸν κρότο ποῦ ἔκαναν τὰ βαγόνια ὅταν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ 'πάνω μου.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς τὴν ἔθλιβεν ἀκόμη ἐπὶ τῆς καρδίας του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἡ Μάρθα ἐξηκολούθησε μὲ τόνον ὀλίγον ὑπερήφανον:

—Δὲν τὰ ἔχασα καθόλου, γιατὶ,καθὼς βλέπεις, δὲν ἄφησα νὰ μοῦ πέσουν τὰ ὡραῖα χρυσᾶ νομίσματα, ποῦ ἔπεσαν αὐτοῦ κυρίου ... μήτε τὸ ἐπισκεπτήριόν του ποῦ τὸ εὕρηκα καὶ αὐτὸ εἰς τὸν δρόμον... Τὸ ὄνομά του εἶνε γραμμένο μὲ μικρὰ γράμματα ... καὶ ἐγὼ δὲν ἠξέρω ἀκόμη νὰ διαβάζω παρὰ χονδρά ... ἐσυλλάβισα ὅμως ὡς τώρα τὰ μισά ... θὰ 'πᾷς νὰ τοῦ δώσῃς τὰ χρήματα, δὲν εἶν' ἔτσι, πατέρα;

— Ναί, θὰ 'πάγω, ἐψιθύρισεν ὁ Κάμπρεμερ, καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοῦ εἴπῃ ...

Τὸ τέλος τῆς φράσεώς του ἀπωλέσθη ἐν τῷ θορύβῳ.

Ἡ ἔκτακτος ἀμαξοστοιχία διήρχετο μετὰ τῶν φαιδρῶν θηρευτῶν, οἵτινες οὐδόλως ὑπώπτευον τὸν κίνδυνον, ὃν εἶχον διατρέξει.

[Ἕπεται συνέχεια]. Χ. ΚΑΛΛΙΣΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

[Τέλος]

Ἔλαβον τὴν χεῖρά της, ἔθλιψα αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας μου, κατεφίλησα καὶ κατέβρεξα αὐτὴν μὲ θερμότατα δάκρυα· ἐπὶ τῶν ψελλίων, ἅτινα ἔφερεν, ἦτο ἐγκεχαραγμένος ὁ ἔρως.

Ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας της καὶ εἶπον:

— Ὦ Μάγια! ἄγγελε εὐδαιμονίας! ὄνομα ὅπερ μέχρι θανάτου θὰ λατρεύω! Συνήθως δίδουσι δῶρόν τι κατὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας· δός μοι τὸ βραχιόλιον αὐτό, δός μοι τὴν εἰκόνα τοῦ σκληροῦ θεοῦ, ὅστις κατεσπάραξε τὴν καρδίαν μου.

— Ὄχι,πρέπει νὰ λάβῃς ἐνθύμιον καλλίτερον παρὰ τῆς ἀδελφῆς σου.

Καὶ ἀποσπῶσα τοῦ λαιμοῦ της σταυρόν·

— Ἰδού, εἶπεν, ἡ ἄγκυρα τῶν τεθλιμμένων ψυχῶν!

Εἶτα ἐξῆλθεν.

Ἐπανῆλθον μετ' ὀλίγον εἰς τὸν θάλαμον ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἡ Καρολίνα καὶ προφασιζόμενος ἐλαφρὰν ἀδιαθεσίαν ἀπῆλθον μεθύων ὑφ' ἡδονῆς καὶ εὐδαιμονίας.

— Ἐμὲ λοιπὸν ἀγαπᾷ ἡ Μάγια! Τί πρὸς ἐμὲ ἡ ἐκτίμησις τοῦ κόσμου; Οὐδὲν δύναται νὰ μὲ λυπήσῃ, οὐδὲν νὰ μὲ ταπεινώσῃ.

Δ'

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ὁ πενθερός μου μαθὼν ὅτι ἠσθένουν ἦλθε προθύμως πρὸς ἐπίσκεψίν μου.

— Ἄ! μοὶ εἶπε, πόσον χθὲς τὸ ἑσπέρας σᾶς ἐπεθύμησα. Αἱ δύο μου κόραι ἦσαν ἐκεῖ μόναι, κατηφεῖς, καὶ ἐγὼ ἔπασχον ὑπὸ ἀνεκφράστου ἀθυμίας. Ἐνίοτε κατισχύω τῆς κακῆς μου διαθέσεως. Χθὲς ὅμως δὲν ἠδυνήθην.

— Σᾶς συνέβη ἴσως τι δυσάρεστον;

— Ὄχι, ἀλλὰ κακὰ προαισθήματα μὲ βασανίζουσι· φοβοῦμαι μὴ ἡ ἀτυχὴς Μάγια ἀποθάνῃ προώρως, ὡς ἡ μήτηρ της. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἡ ὠχρότης της μ' ἐτρόμαξεν, ὡμοίαζε πρὸς τὴν μητέρα της ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης της. Καὶ σεῖς θὰ ἐκπλαγῆτε διὰ τὴν αἰφνιδίαν μεταβολήν της. Εἶνε βέβαιον· μυστικὴ λύπη τὴν κατατρώγει τὴν δυστυχῆ κόρην μου. Κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ὅταν ἐλείπατε, ἤρχετο τὸ ἑσπέρας νὰ παίξῃ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἐβλέπομεν τοὺς ὀφθαλμούς της ἐρυθροὺς ἐκ προσφάτων δακρύων. Ὁ Θεὸς ἂς συγχωρήσῃ τὸν Χένιγκ! Δὲν ἐπιθυμῶ τὸ κακόν του, ἀλλ' ἐκεῖνος κατέστρεψε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς θυγατρός μου.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὁ πενθερός μου ἀπῆλθεν.

Ἤκουσα αὐτὸν σιωπῶν.

Ἐνόησα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τῆς Μάγιας, καὶ μόνος ἐσκεπτόμην τίνι τρόπῳ ἔπρεπε νὰ σώσω ἐκείνην, τὴν ὁποίαν παραφόρως ἐλάτρευον. Δὲν ἦτο καιρὸς δισταγμῶν.

Ἀπεφάσισα νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου εἰς τὸν πατέρα της.

Ποῦ θὰ εὕρισκον εὐγενέστερον καὶ πιστότερον φίλον;

Μετὰ μεσημβρίαν, καθ' ἣν ὥραν ἐγνώριζον ὅτι ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπορεύθην εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἔκρουσα τὴν θύραν.

Ἦτο κεκλεισμένη.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ μόνην εὗρον τὴν Καρολίναν.

— Ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή μου ἐξῆλθον, μοὶ εἶπε δακρύουσα. Ἡ μητέρα πολλάκις μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν μ' ἠγάπας εἰλικρινῶς, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ ἐπίστευον. Χθὲς ὅμως εἶδον καθ' ὕπνον ὅτι ὁ πατέρας μοὶ ἔφερεν ἐπιστολὴν σου ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὁ Χένιγκ ἔγραψε πρὸς τὴν Μάγιαν ὅταν διέλυσε τὸν γάμον του. Κατέβρεξα τὴν κλίνην μου μὲ πικρὰ δάκρυα, καὶ παρεκάλεσα τὸν Θεὸν ν' ἀποθάνω μᾶλλον παρὰ νὰ ἴδω τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν ἡμέραν.

Οὐδὲ λέξιν ἀπήντησα εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην τῆς ἀγωνίας, κατεφίλησα μόνον τὴν χεῖρά της καὶ ἐξῆλθον.

Ἔφευγον δρομαίως ὡσεὶ διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἐριννύων. Δὲν ἐγνώριζον ποῦ ἐβάδιζον. Ἐξῆλθον τῆς πόλεως· περιεπλανήθην ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ ἠγνόουν ὁποίαν ἔτι φρικτὴν θλῖψιν θὰ ἐδοκίμαζον.

Τῇ ὑστεραίᾳ ὁ πενθερός μου ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου περιχαρής.

— Φίλε μου, εἶπε, χθὲς μετέσχες τῆς λύπης μου, σήμερον θ' ἀπολαύσῃς τῆς χαρᾶς μου. Διατί δὲν ἦλθες χθὲς τὸ ἑσπέρας; Διατί δὲν παρευρέθης εἰς τὴν χαράν μου; Ἐνῷ κατηφεῖς ἐκαθήμεθα, αἴφνης ἠνεῴχθη ἡ θύρα· νέος τις ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας μου, εἶτα δὲ θρηνῶν ἐναγκαλίζεται τοὺς πόδας τῆς Μάγιας. Μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς μας. Ἦτο ὁ Χένιγκ, ὁ ἄπιστος ἐκεῖνος ἄγαμος, ἐπανερχόμενος. Θρησκευτικά τινα αἴτια ἐκώλυσαν τὸν γάμον του, ἡ δὲ Μάγια πρὸ πολλοῦ μὴ λαμβάνουσα ἐπιστολήν του ἐνόμιζεν ὅτι ἐνυμφεύθη.

— Καὶ τί θέλει τώρα; ἀνέκραξα πνιγόμενος ὑπ' ὀργῆς.

— Τί θέλει; δὲν ἐννοεῖς; Μετενόησε καὶ ἔρχεται νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

— Καὶ ἡ Μάγια;

— Ἄ! ἡ Μάγια, πρέπει νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, μ' ἐξέπληξεν. Ἐχάρη πολὺ ἰδοῦσα αὐτόν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθη,ὡς τὸν ἄσωτον υἱόν. Ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ κλαύσῃ,νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, εἶπε σοβαρά. «Ἀρκεῖ Χένιγκ, αἱ ὑποσχέσεις αὗται ἀπαιτοῦσιν ὡριμωτέραν σκέψιν· ἀμφότεροι γνωρίζομεν τοῦτο. Αὔριον θὰ ὁμιλήσωμεν».

Εἶτα, τείνουσα τὴν δεξιάν, «Ἀδελφέ μου, προσέθηκεν, ἐλθὲ αὔριον. Θὰ συσκεφθῶμεν. Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου πολλὰ συνέβησαν...» Τώρα βεβαίως ὁ Χένιγκ θὰ εἶνε πλησίον της, θεωρῶ δὲ ἀδύνατον ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος νέος νὰ μὴ πείσῃ τὴν ἀθῶαν κόρην μου, ἥτις βεβαίως ἀκόμη τὸν ἀγαπᾷ πολύ... Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ! Τί ἔχετε; Εἶσθε ὠχρός, ὡς νεκρός.

Ἀγνοῶ τί ἀπεκρίθην αὐτῷ. Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι ὑπεσχέθην νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸ γεῦμα, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐπορεύθην καὶ εἶδον τὸν μισητὸν ἐκεῖνον ἀντεραστήν.

Ὁπόσον ἦτο ὡραῖος! ὁποία γλυκύτης ἐφαίδρυνε τὸ πρόσωπόν του! Ἐφθόνουν τὰ προτερήματά του, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν μισήσω.

Ἐκτὸς τούτου ἡ Μάγια μετεχειρίζετο αὐτὸν οὐχὶ ὡς ἐραστήν, ἀλλ' ὡς ἀδελφόν.

Ἡ Καρολίνα ἔλεγεν εἰς αὐτὴν διατί τῷ ὡμίλει ἐνικῶς.

— Εἶνε ἕξις παιδικῆς ἡλικίας.

Ὁ Χένιγκ ἐφαίδρυνε τὴν οἰκογένειαν.

Ἐθαύμαζον τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ τὸν εὐγενῆ καὶ ἔντιμον, τὸν γλυκὺν καὶ ἐλαφρόν. Εἴλκυσε τὴν ἀγάπην τῆς Καρολίνας καὶ τῆς μητρὸς ταχέως κολακεύων αὐτάς. Προσεπάθει δὲ παντὶ σθένει ὁ ἀτυχὴς νέος νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν τῆς Μάγιας, ἥτις ἀπέφευγεν αὐτόν.

Ἡ συμπεριφορὰ τῆς νεάνιδος μὲ ἐνεθάρρυνε, δὲν ἐφοβούμην σχεδὸν πλέον τὸν ἀντίπαλόν μου.

Ἑκατοντάκις ἐπεθύμησα νὰ ἀποκαλύψω τὸ πάθος μου εἰς τὸν πατέρα της,

ἀλλ' ἓν βλέμμα τῆς Καρολίνας, τρυφερὰ λέξις τοῦ Χένιγκ πρὸς τὴν Μάγιαν μ'ἀπέτρεπον καὶ ἐμαραινόμην οἰκτρῶς ἐν θανασίμῳ ἀβεβαιότητι.

Ἐν τούτοις ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου ὁ Ἀντώνιος ὡς μανιακός.

— Ἆ! ἀνέκραξεν, ἂς νυμφευθῇ οἱονδήποτε ἄλλον, οὐχὶ ὅμως τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλιπε τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον καὶ πάλιν θὰ ἐγκαταλίπῃ. Ἦλθον ἵνα ἐμποδίσω τὴν ἕνωσιν ταύτην καὶ ἐν ὅσῳ ζῇ, ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ γείνῃ.

Μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ ὁδηγήσω αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πενθεροῦ μου.

Εἶπον εἰς αὐτὸν νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς αὔριον.

Τῇ αὐτῇ ὅμως ἑσπέρᾳ εὗρον αὐτὸν παρὰ τῇ Μάγιᾳ.

Δικαίως ἐπαινοῦσι τὰ καλὰ παραδείγματα, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κακῶν οὐκ ὀλίγον δύναταί τις νὰ ὠφεληθῇ.

Ἡ ὁρμὴ τοῦ Ἀντωνίου μοὶ ἐχρησίμευεν ὡς μάθημα.

Ὁ Ἀντώνιος νοῦν καὶ καρδίαν εὐγενῆ κεκτημένος δὲν ἠδύνατο νὰ νικήσῃ ἑαυτόν, στερούμενος δὲ τῶν προτερημάτων τοῦ Χένιγκ περιεφρονεῖτο ὑπ' αὐτοῦ.

Ἦτο περίεργον νὰ βλέπῃ τις πῶς συνηντῶντο, πῶς ἐχαιρέτιζον καὶ ἀπέφευγον ἀλλήλους. Ἀλλὰ πάντοτε ὁ Χένιγκ ἐνίκα, ὁ δὲ ἀτυχὴς Ἀντώνιος ἐφαίνετο γελοῖος μὴ δυνάμενος νὰ καταστείλῃ τὴν ὀργήν του.

Ἡ Μάγια ἐλυπεῖτο ἐπὶ ταῖς σκηναῖς ταύταις· ἡ Καρολίνα ὅμως ἔχαιρε βλέπουσα τὴν ἔχθραν τῶν δύο ἀντεραστῶν, ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἔπρεπε νὰ ἐκραγῇ.

Ἐσπέραν τινά, ἐνῷ ἀνηρχόμην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πενθεροῦ μου, μοὶ εἶπον ὅτι ἡ Μάγια καὶ δύο ξένοι ἦσαν μετ' αὐτοῦ.

Τῆς θύρας ἀνοιχθείσης, εἶδον τὴν Μάγιαν καθημένην ἔν τινι γωνίᾳ ὠχρὰν καὶ τρέμουσαν, τὸν δὲ πατέρα προσπαθοῦντα νὰ πραύνῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Χένιγκ.

— Οὐδὲν δικαίωμα ἔχεις σὺ ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ, ἔλεγεν ὁ Ἀντώνιος, σύ, ὅστις ἐγκατέλιπες καὶ προσέβαλες τὸν ἄγγελον αὐτόν.

— Καὶ ὅμως, ὑπέλαβεν ὁ Χένιγκ, θὰ ὑπερασπίσω τὰ δικαιώματά μου μέχρι τῆς τελευταίας μου πνοῆς.

— Καλῶς· εἶσαι στρατιωτικός· καὶ ἐγὼ γνωρίζω νὰ μεταχειρίζωμαι τὰ ὅπλα. Ἔκλεξον τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον.

— Εὐθύς, εἶπεν ὁ Χένιγκ, καὶ ὅπου θέλῃς. Οἱ ὑπηρέται θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες, καὶ τὸ πιστόλιον θὰ κρίνῃ τίς ἐξ ὑμῶν αὔριον θὰ ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα.

Ἡ Μάγια ἠγέρθη καὶ δραμοῦσα πρὸς τὸν Χένιγκ·

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν μοὶ ὑπεσχέθης, ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀδελφικῆς φιλίας μου;

— Ἆ! ἀγαπητὴ Μάγια, εἶπεν ὁ Χένιγκ, εἰπὲ μίαν λέξιν, μίαν μόνην λέξιν, θὰ λησμονήσω τὴν προσβολήν, καὶ θὰ τείνω φαιδρὸς τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἀντίπαλον.

— Καὶ ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος, εἶμαι ἕτοιμος τὰ πάντα νὰ λησμονήσω, ἂν δυνηθῆτε νὰ δηλώσετε ποῖον δύνασθε ν'ἀγαπήσετε, τὸν ἄπιστον αὐτόν, ἢ ἐκεῖνον, ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν συλλογίζεται ὑμᾶς καὶ σᾶς λατρεύει.

Ἡ Μάγια ἔκρυψεν ἐντὸς τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Καλή μου Μάγια, εἶπεν ὁ πατήρ, καλή μου κόρη, ἄκουσον τὴν φωνὴν τοῦ ἀτυχοῦς πατρός σου. Δύνασαι νὰ ἴδῃς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς νέους νὰ φονευθῶσι διὰ σέ; Θέλεις νὰ ἐκτεθῇς καὶ νὰ γείνῃς κοινὸν σκάνδαλον; Δὸς τὴν χεῖρά σου εἰς οἱονδήποτε θέλεις. Ἂν ὁ Χένιγκ ὑπῆρξεν ἄπιστος, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ λησμονήσω τὸν φίλον τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας. Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα του, τὸν πατέρα του, ὅστις σὲ παρεκάλεσε δι'αὐτόν.

Ἔτεινεν ἤδη ἡ Μάγια περιαλγής, τὸν πατέρα προσβλέπουσα, τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Χένιγκ· δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑπομείνω πλέον· ἀπέσπασα αὐτὴν τῆς πατρικῆς ἀγκάλης, ἀνακράζων·

— Ὄχι! ἡ χεὶρ αὕτη δὲν θὰ δοθῇ βιαίως. Φύγετε, ἄφρονες! Καὶ ἐγὼ ἔχω χεῖρα, ἥτις δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν κόρην αὐτήν, καὶ καρδίαν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ διαπεράσῃ τις πρὶν λάβῃ αὐτήν.

Ἡ Μάγια ἔκλινε τὴν λατρευτὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους μου φαιδρά· ἐνηγκαλίσθημεν περιπαθῶς· εἶτα ἀποσπασθεῖσα ἔφυγε δρομαίως ἐκ τοῦ δωματίου.

Ὁ πατὴρ καὶ οἱ δύο μνηστῆρες ἔμειναν κατάπληκτοι.

Ἐξῆλθον οὐδὲν εἰπών.

Ὁ Ἀντώνιος μ' ἠκολούθησε κατηφὴς μέχρι τοῦ οἴκου μου, ἐκεῖ δὲ μοὶ εἶπε θρηνῶν:

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ τί συμβαίνει. Σὺ ὁ διερμηνεὺς τῆς ἀγάπης μου, ἐλάτρευσας ἐκείνην ... Χαῖρε. Τὴν νύκτα αὐτὴν ἀναχωρῶ.

Ἔθλιψε τὴν χεῖρά μου καὶ ἀπῆλθε.

Τῇ ὑστεραίᾳ ἐπορεύθην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Α*.

Μοὶ εἶπον ὅτι ἡ Μάγια ἠσθένει καὶ ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή της δὲν ἐδέχοντο.

Ἐξερχόμενος συνηντήθην μετὰ τοῦ Χένιγκ, ὅστις λαβών με τῆς χειρὸς εἶπεν:

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας· θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίου πράγματος.

— Εὐχαρίστως, κύριε, εἶπον εὐτόλμως.

Ἐνόμιζον ὅτι θὰ μὲ προσεκάλει εἰς μονομαχίαν.

Εὐθὺς ὡς εἰσήλθομεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

— Ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ, μοὶ εἶπε, δύνασαι νὰ χαρῇς τώρα. Εἶσαι ἐλεύθερος, ἠρραβωνίσθην τὴν Καρολίναν.

Ἠτένισα αὐτὸν ἔκθαμβος.

— Ναί, ὑπέλαβεν, ἤμην τυφλός, χθὲς τὸ ἑσπέρας εἶδον τὸ φῶς· εὐθὺς ἐπορεύθην εἰς τὸν κύριον Α* καὶ ἐζήτησα τὴν χεῖρα τῆς Καρολίνας. Ὁ πατὴρ ἐδέχθη. Σήμερον εἶδον τὴν μητέρα καὶ αὐτήν. Διηγήθην τὴν συμβᾶσαν σκηνήν. Ἡ Καρολίνα προθύμως μὲ ἐδέχθη ὡς μνηστῆρα. Μοὶ ἔδωκε δὲ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν διευθυνομένην πρὸς σέ, ἥτις ὅμως, ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ σὲ λυπήσῃ.

Ἡ χαρά μου ὑπῆρξεν οὕτω σφοδρά, ὥστε παρ' ὀλίγον κατέπιπτον ἀναίσθητος.

—Λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ Χένιγκ, θὰ λιποθυμήσῃς, ὡς ἡ Μάγια.

Συγχρόνως ἦλθεν ὁ κύριος Α*.

— Ἄχ! πατέρα μου, τῷ εἶπον, εἶνε ἀληθές; Μοὶ δίδετε τὴν Μάγιαν; Καὶ σέ, Χένιγκ, εὐεργέτα μου, πῶς θὰ σὲ ἀνταμείψω; Δὲν ἐθυσιάσθης χάριν ἐμοῦ; δὲν θὰ ζήσῃς δυστυχής;

— Δυστυχής! ἀνέκραξε, δυστυχὴς νυμφευόμενος ὡραίαν καὶ ἀγαθὴν νεάνιδα; Ἡ εὐδαιμονία μου εἶνε πλήρης. Ἡ Μάγια εἶνε εὐτυχὴς τώρα, ἡ ἐπιθυμία τοῦ θνήσκοντος πατρός μου ἐκπληροῦται οὕτω.

— Ἔλθετε, πάτερ μου, εἶπεν ὁ κύριος Α*, μᾶς περιμένουσιν.

Ἠκολουθήσαμεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἀφῆκεν ἡμᾶς μόνους ἐπί τινας στιγμάς, εἶτα δ' εἰσῆλθε κρατῶν τῆς χειρὸς τὰς δύο θυγατέρας του.

Ἡ Μάγια ἦτο ὠχρὰ καὶ ἔφερε λευκὴν ἐσθῆτα.

Τὸ πρόσωπον τῆς Καρολίνας ἦτο ἐρυθρὸν ὡς πορφύρα.

—Ἰδού, εἶπεν ὁ κύριος Α*, τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ λευκὸν ρόδον. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐκραγῇ νέος πόλεμος μεταξὺ τῶν ἱππότῶν αὐτῶν.

Σ.

ΤΕΛΟΣ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ ὁποίου

δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφότερα τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.
Ἁπλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾶ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς τῷ κ. Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, ἂς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*